

EC 1615 IV

Wäikene Pildi-Aabits.

Riiklik Avalik
Raamatukogu

Tartus, 1888.

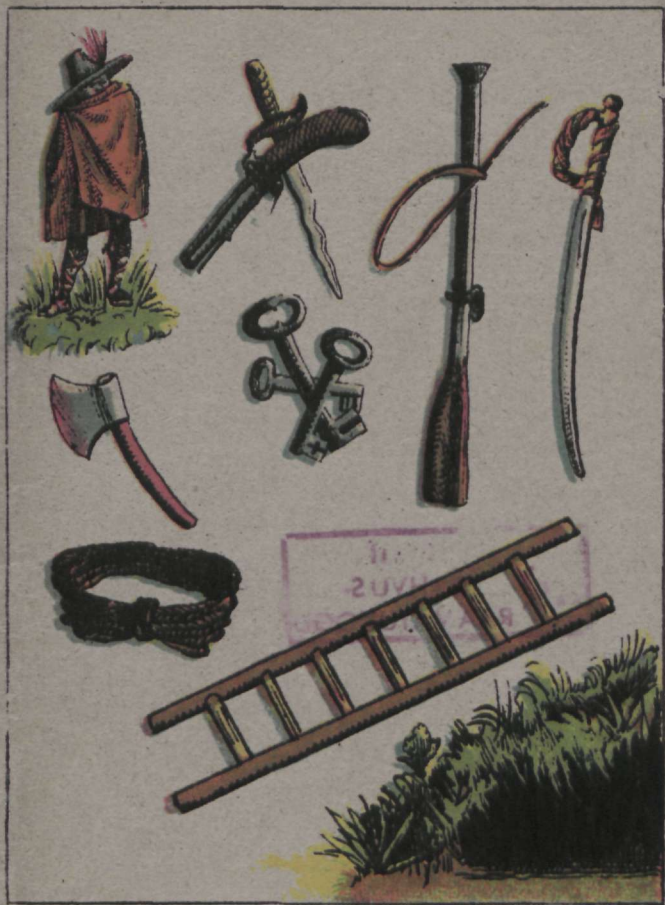
Trükitud H. Paakmann'i tuluga.

A.r. 883
Väike

AR EESTI
RAHVUS-
RAAMATUKOGU

117182 x

Röövel.

Kirves, pistol lüue varjus,
Varitseb seal röövelsarjus;
Kus tõit magab waitset ööl,
Seal on röövel kurjal tööl.

A B D E G H I K
A B D E G H I K

a b d e g h i j k
a b d e g h i j k

L M N O P R S
L M N O P R S

l m n o p r s
l m n o p r s

T U W A Ö Ü Ö
T U W Ä Ö Ü Ö

t u w ä ö ü ö
t u w ä ö ü ö

C Ch Z F V Q X Y
C Ch Z F V Q X Y

c ch z f v q x y
c ch z f v q x y

1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

21

A a E e J j D o U u Ä ä Ö ö
 Ö ö Ü ü Au au Ei ei Ae ae Ja
 ia Di oi Uu ui B b D d G g H h
 K k L l M m N n O o P p R r
 S s T t W w F f

Neg Mai Laf Nit Nur Kauf Koff
 Kuff Woff Päck Kapp

kü tid, pa kud, fu fed, wo fid, ta kud,
 fas fid, tam med, sam mud, fe pid,
 nu pud, pü tid

Paks Palk Rits Wast Kasw Wähk Nahk
 Mähk Laps Säng King Jalg Laisk Sulg

Kel-lad hiiid-wad, Sin-red sam-mud, Soe
 tu-ba, We-si woo-lab, Hir-mus mü-ra, Ka-wal
 kma-du, Hei-na küü-nid, Sõ-ja kä-ra, Lõn-ga
 ee-re, Met-sa tuu-led, Tu-le sä-de, Kuf-ki kü-tis
 Hei-na we-du, Sin-na wal-lid, Wa-li sõ-na.

Waata, waata eidekene
 Waata waata taadikene
 Waadake minu järele!
 Minust kaswab kannikene,
 Rohu aja roosikene!

Muusikumehed.

Wile, wiin, seierkast,
Di, küll kõlab heledast!
Corn- ja ka löötsapik
Trillatralla till, lill, lill.

Röögitüdruk.

Rõit mis lõuna laual antaks,
Baagnas, tassis, taldrekus,
Enne keema pliidil pantaks
Kattlas, pannus, wormikus.

P i k u e.

Õdeste sündinud lugu.

Wanawanaema, wanaema, ema ja laps olivad neljakesi elutuas. Nagu nende wanadus, nõnda oli ka nende tallitus ja kõne igauhel isesugune. Laps wiitis mängides aega; ema waatas ja walmistas oma pühapäewaseid riideid; wanaema istus woki taga ja kedras; wanawanaema oli nurgas aseme peal. Wäljas oli õht kuum ja raske.

„Homme on pühapäew,“ rääkis laps rõõmsal meelel, „siis ma lähen wainulle mängima ja lillesid korjama.“ — „Homme on pühapäew,“ ütles ema oma korda, „siis ma panen uued riided selga ja saan külainimestega kokku. Pühapäew on meile kõigile õnnistuseks, millal ka kurb süda saab rõõmu maitseada. Ka päikese paistegi on pühapäewal kawnim ja armsam.“ — „Homme on pühapäew,“ pajatas wanaema omalt poolt, „minule küll mitte, sest mis mull muud teha, kui kodus tallitada ja seadelda. Glu, eks ta olegi alaline töö ja mure! Snn sellele kes ikka oma kohut ustawalt täitis.“ — „Homme on pühapäew,“ lisas lõpetes ka wanawanaema jutule jatkaks, „oh et surm jõuaks ja mulle igawest pühapäewa tooks! Ei ma jaks enam mängida ega laulda, ei enam ehtida ega tööd toimetada. Tuba minu aeg möödas, mis mull enam ilmas olla!“

Nõnda ajasiwad nad juttu; wäljas läks müristamine kängemaks, walgud jähwisiwad taewast alla. Tuba lõi heledaks, nagu lausa tules, — ei nad seda enam näinud: neli elu lõppes äkitselt; neile tuli igawene pühapäew,

Siaks waest last.

Waesed lapsed me mõlemad:

Sa isatu, ma ematu;
Teine silib teise pead,
Teine pühib teise filmi,
Mure rätikud käes,
Mure riisid rätikus,
Mure pitsid palistuses.

Lähme ema haua peale:

Tõuse üles, memmekene,
Tõuse mu pead sugema,
Tõuse kirstu finnitama,
Anni-wakka walmistama!

„Ei wõi tõusta tütar noori,
„Ei wõi tõusta ei tõut'da,
„Muru kasnud mulla peale,
„Aru heinad haua peale,
„Sinililled filma peale,
„Kullerkupud kulmu peale.“

Tõuse itka ja tõuta!
Ma toon kodust wikati,
Muru niidan mullikaile,
Aru heinad härgadelle,
Sinililled lehmadelle,
Kullerkupud kitsedelle.

„Ei wõi tõusta, tütar noori,
„Ei wõi tõusta, ei tõut'da,
„Kes on seda enne näinud,
„Enne näinud, kuudel kuulnud,
„Et on koolijas kodussa,
„Külma jalga künnisel?“

Rahwa laul.

Varas.

Kui tõi on rahus puhkamas,
Siis varas sala sagamas;
Ei uks, ei aken teda pea,
Kõik mis tal meeles, pole hea.

Jensuri poolest lubatud. — Tallinnas, 8. Sept. 1882.